

Arrest

nr. 75 392 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. MEBIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 3 november 2009 een asielaanvraag in. Op 26 augustus 2010 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Verzoeker diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 54.187 van 10 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

Op 12 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 29 november 2011 een beslissing houdende de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf werd bij beslissing van 22 september 2011 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

Op 24 november 2011 werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten -asielzoeker (bijlage 13 quinques).

De motieven van de bestreden beslissing van 22 september 2011 luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2010 werd ingediend door:

[Z.N.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.11.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

De door betrokkene aangehaalde medische problematiek kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché evalueerde de gezondheidstoestand van betrokkene aan de hand van de door hem neergelegde medische getuigschriften in zijn verzoekschrift en verstrekte ons op 03.08.2011 een medisch advies. Na analyse van het medisch dossier stelde hij vast dat betrokkene al geruime tijd lijdt aan een medische aandoening waardoor hij behandeld wordt met medicatie. Verdere behandeling en opvolging door een gespecialiseerde arts is volgens de arts-attaché wenselijk.

De arts-attaché geeft aan dat reizen met deze problematiek geen bezwaar is en stelt dat er geen medische argumenten aanwezig zijn waarom mantelzorg noodzakelijk zou zijn.

Met betrekking tot de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de door betrokkene aangehaalde aandoening in zijn land van herkomst, Kosovo, verwijst de arts-attaché in zijn advies naar twee bronnen waaruit volgens hem geconcludeerd kan worden dat de verdere medische behandeling en opvolging van de betreffende pathologie beschikbaar is in Kosovo. Zowel de gespecialiseerde arts als de medicatie waaraan betrokkene nood heeft zijn er voorhanden. Met betrekking tot de medicatie merkt de arts-attaché op dat het niet gaat om exact dezelfde medicatie, maar wel vergelijkbare, wat volgens hem, voldoende is. De arts-attaché eindigt zijn advies finaal met de conclusie dat betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar is in Kosovo. Derhalve is er, volgens de arts-attaché, geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar Kosovo.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo, dient allereerst opgemerkt te worden dat uit de verklaringen van betrokkene en uit de door hem voorgelegde Kosovaarse medische attesten in het kader van zijn asielaanvraag blijkt dat hij zich in het verleden in zijn herkomstland langdurig probleemloos heeft kunnen wenden tot de Kosovaarse medische hulpverlening voor zijn aandoening. Sinds 1999 zou betrokkene geregeld naar de spoedopname van het ziekenhuis Isa Grezda gegaan zijn, waar hij medicatie kreeg voorgeschreven. Hij zou ook regelmatig in dat ziekenhuis opgenomen zijn voor een aantal dagen. Daarnaast zou betrokkene ook de hulp van een specialist hebben ingeroepen die hem behandelde met medicatie en hem liet deelnemen aan groepstherapie. Afgaande op betrokkenes verklaringen ten aanzien van de asiendiensten kan er dus worden van uitgegaan dat hij voor de nodige medicatie en opvolging van zijn aandoening beroep kan doen op de medische faciliteiten in Gjakovë waar hij woonachtig is. Hij kan echter eveneens in de Kosovaarse hoofdstad Pristina terecht, gelegen op zowat 68 km van Gjakove.

Bovenstaande vaststellingen illustreren de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen.

Met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen dient aangestipt te worden dat betrokkene noch in zijn verzoekschrift noch in zijn verklaringen ten aanzien van de asiendiensten aanvoert dat hij financieel niet bij machte was/is om de kosten voor de noodzakelijke medische zorgverstrekking te dragen. Bovendien vermeldt het medisch advies van de arts-attaché niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat hij, ondanks zijn ziekte, niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat hij in staat is in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet onofficiële) kosten verbonden aan zijn behandeling. Overigens blijkt uit betrokkenes verklaringen ten aanzien van de asiendiensten dat hij tijdens zijn aandoening een tijdlang voor de Kosovaarse elektriciteitsmaatschappij KEK zou gewerkt hebben. Het feit dat hij er ontslagen werd had geen medische gronden. Er kan dus worden van uit gegaan dat betrokkene zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Tot slot blijkt uit betrokkenes verklaringen ten opzichte van de asiendiensten dat zijn ouders eveneens in Gjakove wonen zodat hij eventueel bij hen terecht zou kunnen voor (tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Hieruit blijkt dat ook de financiële toegankelijkheid voldoende gegarandeerd is.

De stelling van betrokkene dat de medische behandelingen in Kosovo hem niet volledig hielpen en hij enkel in België gespecialiseerde hulp kan krijgen mist feitelijke grondslag. In het advies van de arts-attaché wordt namelijk expliciet verwezen naar het adequaat gezondheidssysteem in Kosovo voor de behandeling van zijn aandoening. Bovendien, om in aanmerking te komen voor een recht op voortgezette verzorging en verblijf in België, volstaat het niet dat betrokkene aantoonde in België beter te worden verzorgd maar moet hij echter bewijzen dat hij in zijn land van herkomst geen medische verzorging van een aanvaardbaar kwalitatief niveau kan bekomen. In casu blijkt duidelijk dat de noodzakelijke medische behandeling en opvolging beschikbaar én toegankelijk zijn in Kosovo.

Tot dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International - Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer van betrokkene naar zijn herkomstland, Kosovo.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) gevolgd kan worden gegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel is gebaseerd op de schending van de materiële motiveringsplicht. Doordat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing. Terwijl de bovenstaande geschonden bepaling vereist dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen. De bestreden beslissing weigert de inoverwegingname van een aanvraag gter van verzoeker. De eis van de materiële motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen

kunnen worden. Zoals hierna nader zal worden toegelicht, is de bestreden beslissing gesteund op een onredelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken van verzoeker en verklaringen van verzoeker. Verzoeker zou er graag op willen wijzen dat de weigering op niet afdoende wijze gemotiveerd wordt: Er wordt verwezen naar het feit dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht en dat de beweringen van verzoeker niet gestaafd worden met de nodige bewijzen. Het is evenwel zeer moeilijk om concrete bewijzen voor te leggen dat er medische verzorging van een aanvaardbaar kwalitatief niveau is in Kosovo. Bijgevolg is de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd. De elementen die verzoeker aanbracht, waren en zijn nochtans zeer aannemelijk. Er is in casu wel degelijk sprake van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken, nu zij bovenstaande elementen gewoon negeert. De dienst Vreemdelingenzaken heeft de feitelijke gegevens, door verzoeker aangehaald, niet correct beoordeeld gezien haar beslissing gesteund is op motieven waarvan niet is aangetoond dat ze in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen genomen worden."

2.2. Verzoeker beperkt zich tot theoretische beschouwingen, doch geeft niet aan met welke concrete feitelijke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in hei Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Uit het administratief dossier blijkt dat de medische attesten die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd door de ambtenaar-geneesheer aan een onderzoek werden onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker poogt te laten uitschijnen dat zijn aandoeningen door de gemachtigde geminimaliseerd worden, blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing dat zulks geenszins het geval is. De bestreden beslissing is niet gebaseerd op 'veronderstellingen', doch wel op een grondig gevoerd medisch onderzoek en tevens op een grondig gevoerd onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst. Verzoeker houdt weliswaar voor dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd, doch geeft hieromtrent geen uiteenzetting.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat hij zich niet kan beroepen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC